

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1279/07
13.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Љиљане Ивковић-Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, против туженог Акционарско друштво "ББ", чији је пуномоћник БА адвокат, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.1.бр.273/07 од 24.5.2007. године, у седници одржаној на дан 13.2.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.1.бр.273/07 од 24.5.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ужицу П.1.бр.594/06 од 6.3.2007. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење директора туженог о отказу уговора о раду бр. 53 од 28.7.2006. године и наложи туженом да тужиоца врати у радни однос и распореди на одговарајуће послове као неоснован и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Окружни суд у Ужицу пресудом Гж.1.бр.273/07 од 24.5.2007. године, преиначио је првостепену пресуду тако што је усвојио тужбени захтев и поништио наведено решење о отказу уговора о раду тужиоцу и обавезао туженог да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима у року од 8 дана и одлучио да свака странка сноси своје трошкове.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужени побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу овлашћења из члана 399. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. тог става пред другостепеним судом на чије постојање тужени указује у ревизији, јер другостепена пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеничном, изрека пресуде није противуречна разлозима и утврђеном чињеничном стању у првостепеном поступку. Нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог из члана 398. став 1. тачка 1. и 2. ЗПП.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радник туженог и решењем бр. 53 од 28.7.2006. године тужиоцу је на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду, члана 15. тачка 1.и 2. уговора о раду и члана 85. тачка 3. 4. Појединачног колективног уговора туженог отказан уговор о раду с тим да му радни однос престаје 1.8.2006. године. У решењу је наведено да је тужилац и поред тога што му је у опису послова у члану 4. уговора о раду описана обавеза на пословима и задацима порттира, он је дана 17.7.2006. године намерно пропустио да евидентира у књигу улазака и излазака која се води на портирници и портирској служби присуство у колективном центру лица које није запослено код туженог ВВ која је износила ствари њене мајке ГГ чиме је прекршио одредбе уговора и није се придржавао упутства рада порттира.

Оцењујући законитост наведеног решења у првостепеном поступку је утврђено да тужилац обавља послове радног места порттира у оквиру којих има обавезу да врши физичко обезбеђење објеката, евиденцију улазака и излазака запослених, улазака и излазака возила у круг и из круга и по потреби врши претрагу истих, врши обилазак објеката које чува и по потреби обавештава службе МУП-а, ватрогасне службе, службе хитне помоћи, извештава о стању и води књигу евиденције и запажања, води евиденцију корисника услуга смештаја у складу са списком лица за смештај и све друге послове по налогу директора. Дана 17.7.2006. године тужилац није евидентирао у књигу улазака и излазака која се води на портирници присуство у колективном центру лица које није запосленог код туженог ВВ која је тога дана вшла у колективни центар где је била њена мајка, узела њене ствари из собе и изнела из крвга

туженог. Када је улазила и излазила из круга туженог портирница је била закључана, у њој није био тужилац. Тужилац је био одсутан 10 минута јер је отишао да позове једно расељено лице да се јави на директан телефонски број у портирници, а у опису радног места портира и уговора о раду односно уговореним радним обавезама тужиоца није предвиђено да је обавеза портира да позива телефоном лица смештена у колективном центру која се налазе у кругу туженог. Пре отказа уговора о раду директор туженог је тужиоцу је дао упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду на које се тужилац писмено изјаснио а истовремено и Извршни одбор синдиката дао изјашњење да не може прихватити констатацију послодавца о постојању разлога за отказ уговора о раду и да је то упозорење последица личног сукоба са запосленим од стране председника Управног одбора, односно последица неостварене пословне политике коју је у име власника на првој контроли од стране Агенције за приватизацију изнео председник Управног одбора што за последицу има потребу за исказивањем технолошког вишка.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је утврдио да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, због чега је одбио тужбени захтев тужиоца.

Окружни суд је, одлучујући по жалби тужиоца а на основу чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку, нашао да се закључак првостепеног суда о законитости решења о отказу уговора о раду не може прихватити. Ово због што се члан 179. став 1. тачка 2. Закона о раду не може ценити изоловано од одредбе самог члана закона. Утврђено је да је тужилац учинио повреду радне обавезе пропуштајући да детаљно води евиденцију у књизи којом је задужен, али по оцени Окружног суда, та повреда уговора о раду није таквог обима и значаја да би имало места отказу уговора о раду. По члану 179. Закона, послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на понашање запосленог па се у вези са тим мора ценити и повреда радне обавезе утврђена општим актом или уговором о раду. С обзиром на то лакша повреда радне обавезе као што је била, по оцени Окружног суда у овом случају, не може бити оправдан разлог за отказ уговора. Степен кривице тужиоца није такав да би било места да се тужиоцу ускрати даљи рад код туженог као послодавца због чега је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев тужиоца усвојио.

И по оцени Врховног суда, Окружни суд је на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право.

Отказни разлог из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду даје могућност послодавцу да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Да би овај отказни разлог могао да буде примењен потребно је да пре него што је учињена, повреда радне обавезе буде утврђена општим актом - Колективним уговором, Правилником о раду или уговором о раду и да постоји основ одговорности, односно кривица запосленог као намера или груба (крајња) непажња. Повреда радне обавезе може се извршити и нечињењем, ако је запослени пропустио да предузме конкретну радњу коју је био дужан да изврши и ако између тог пропуштања и одређене последице постоји адекватна узрочна веза.

Полазећи од чињеница утврђених у току првостепеног поступка а наиме, да се у оквиру једног дела пословне зграде туженог налази колективни центар за смештај избеглица и да трећа лица често преко службеног телефона туженог позивају на разговор кориснике колективног смештаја, због чега је створена пракса да портيري привремено напуштају портирску кућицу да би пронашли лице из колективног смештаја коме је упућен телефонски позив да би се оно одазвало позиву и водило телефонски разговор, да је критичног дана једна од корисника колективног смештаја испразнила собу и део ствари које су остале у соби изнела ван пословног круга у време када тужилац није био у портирници јер се привремено удаљио ради проналаска расељеног лица коме је упућен телефонски позив, да тужилац због тога није евидентирао то лице које је улазило у пословни круг туженог у колективни центар и да није због тужиоачевог привременог одсуства из портирнице настала материјална штета како за туженог тако ни за друго лице, и по оцени Врховног суда, нису испуњени услови за отказ уговора о раду из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Ово због тога што степен тужиоачеве кривице није такав да има места отказу уговора о раду по овом основу.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одбио као неосновану ревизију туженог и одлучио као у изреци применом члана 405. ЗПП.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд